

De Brief aan de Romeinen

Hoofdstuk 15

Bron: <http://www.middletonbiblechurch.org/romans/romans.htm>

Vertaalde versie: <http://www.verhoevenmarc.be/romeinen1.htm>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (HSV of SV1977)

Bewerking, plaatjes door M.V.

Romeinen 15:1

¹ Maar wij die sterk zijn, zijn verplicht de zwakheden van hen die niet sterk zijn te dragen, en niet onszelf te behagen.

Hier in Romeinen hoofdstuk 15 gaat Paulus verder in op het thema van hoofdstuk 14, en toont hij de verantwoordelijkheid van de sterke tot de zwakke gelovige.

“Wij die sterk zijn” – Paulus voegt zichzelf bij de sterken. De sterken hebben een morele verplichting jegens de zwakken. Hun komt onze liefde toe (Romeinen 13:8). “Zwakheden” betekent letterlijk “gebrek aan sterkte”. Het werkwoord “dragen” betekent het “dragen van een last”, “geduldig dragen”. Beschouw het voorbeeld van de Heer Jezus tegenover Zijn discipelen – zij waren in veel opzichten zwak, maar Hij was geduldig met hen en voerde hen zachtvaardig naar de volwassenheid.

De verantwoordelijkheid van de sterke jegens de zwakke gelovige:

1. Aanvaarden zoals God hem heeft aanvaard; niet veroordelen (Romeinen 14:1, 3)
2. Hem niet minachten (Romeinen 14:3)
3. Hem geen aanstoot of oorzaak tot struikelen geven (Romeinen 14:13, 20)
4. Wandel naar de liefde (Romeinen 14:15)
5. Offer uw eigen rechten en vrijheden op (Romeinen 14:15)
6. Streef naar vrede in het lichaam van Christus (Romeinen 14:17, 19)
7. De onderlinge opbouw bevorderen (Romeinen 14:19)
8. De zwakheden van hen die niet sterk zijn dragen (Romeinen 15:1)
9. Niet onszelf behagen (Romeinen 15:1)

De sterke gelovige moet niet zichzelf behagen. Onze zorg moet in de eerste plaats gaan naar de opbouw van de zwakke gelovige, ook al betreft dit een persoonlijk offer en zelfopoffering.

Romeinen 15:2

² Laat daarom ieder van ons zijn naaste behagen ten goede, tot opbouw.

Elke gelovige heeft een taak en verplichting om zijn naaste te behagen. Paulus zegt daarmee niet dat wij mensenbehagers (vleiers) moeten zijn: “Want ben ik nu bezig mensen te overtuigen, of God? Of probeer ik **mensen te behagen**? Als ik immers nog **mensen behaagde**, zou ik geen dienstknecht van Christus zijn” (Galaten 1:10). Mensenbehagers behagen Christus niet en dienen Hem niet. Een mensenbehager behaagt in feite zichzelf. Hij is aardig tegen mensen om zijn eigen voordeel. Maar wat Paulus bedoelt met “zijn naaste behagen” is het goede zoeken voor zijn naaste. Dit wordt door Paulus verder uitgelegd in 1 Korinthiërs 10:33: “zoals ik ook in alles probeer allen te behagen, door **niet mijn eigen voordeel te zoeken**, maar dat van velen, opdat zij behouden worden”. Vergelijk 1 Korinthiërs 13:5 over de liefde: “zij zoekt niet haar eigen belang”

Wie is mijn naaste? Wij moeten de “naaste” (Gr. *plesion*) liefhebben als onszelf (Romeinen 13:8-14; 15:2; Galaten 5:14; Jakobus 2:8 – overall *plesion*). Ook een vijand is onze naaste (vgl. Mattheüs 5:43¹-45; Mattheüs 22:39; Lukas 6:27-36 – overall *plesion*). In Lukas 10:25-36 hebben we een ant-

¹ Noot: de uitdrukking “U moet uw naaste liefhebben en uw vijand moet u haten” (Mattheüs 5:43) staat nergens in het Oude Testament.

woord op de vraag “wie is mijn naaste (*plesion*)”? In deze gelijkenis van de “Barmhartige Samaritaan” is elke hulpbehoevende die God op onze weg plaatst een “naaste” (*plesion*) die goed behandeld moet worden (liefde), ook al zou deze persoon een vijand zijn, of iemand van laag allooi (zoals de Samaritanen eertijds). [M.V.]

Romeinen 15:3

³ Want ook Christus heeft niet Zichzelf behaagd, maar zoals geschreven staat: Al de smaad van hen die U smaden, is op Mij gevallen.

Paulus geeft ons het voorbeeld van Christus. Geen beter voorbeeld zou kunnen gevonden worden van een mens die niet zichzelf behaagde ter wille van het voordeel van anderen (lees Markus 10:42-45). Paulus citeert uit Psalm 69:10: “Want de ijver voor Uw huis heeft mij verteerd; al de smaad van wie U smaden, is op Mij gevallen”. Deze woorden zijn gericht tot God de Vader. Christus kwam in een God-hatende en God-smadende wereld. Hij vertegenwoordigde de Vader en droeg Zelf de smaad en haat die gericht waren aan de Vader. Evenzo vertegenwoordigen wij de Zoon en moeten wij Zijn smaad dragen (zie Hebreëen 13:13).

Christus behaagde nooit Zichzelf: de hele wereld weet dit! “De vossen hebben holen, en de vogels in de lucht nesten, maar de Zoon des mensen heeft niets waarop Hij het hoofd kan neerleggen” [Mattheüs 8:20]. Maar Zijn hele leven, van de vroege ochtend tot de late avond, en vaak ook ’s nachts, was Hij bezig met het bedienen van anderen! Het constante aanspreken van Hem door de menigten, op Zijn tijd, Zijn liefde, Zijn leer, Zijn genezing, was een schitterend bewijs dat zij konden rekenen op de absolute afwezigheid van zelfbehagen in Hem!” – William Newell.

Romeinen 15:4

⁴ Want alles wat eertijds geschreven is, is tot onze onderwijzing eerder geschreven, opdat wij in de weg van volharding en vertroosting door de Schriften de hoop zouden behouden.

Als de sterken kunnen worden wat zij horen te zijn voor de zwakken (v. 1-2) moeten zij de geestesinstelling van Christus hebben (v. 3). De enige manier om de geest van Christus te hebben is door begrip van de Schriften, de dingen die eertijds werden geschreven.

Hoe dankbaar moeten we zijn dat deze dingen voor ons opgeschreven zijn:

“Maar deze zijn **geschreven**, opdat gij gelooft ...” (Johannes 20:31; SV)

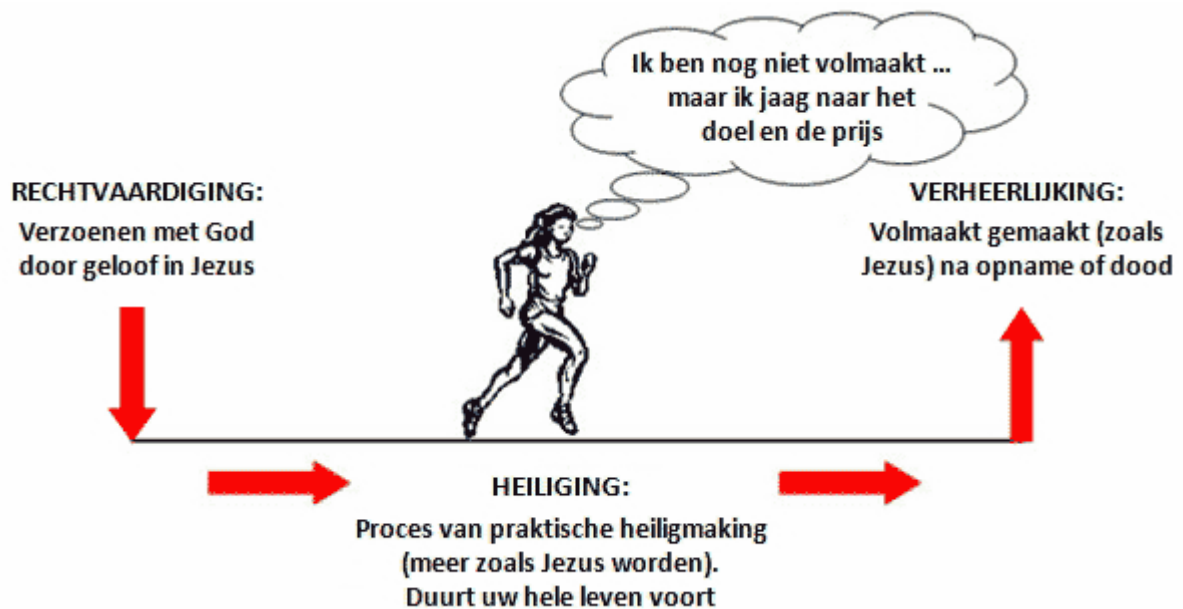
“Deze dingen heb ik **geschreven** ... opdat u weet dat ...” (1 Johannes 5:13).

“Jawel, om ons is **geschreven** dat ...” (1 Korinthiërs 9:10).

“Ze zijn **beschreven** tot waarschuwing voor ons ...” (1 Korinthiërs 10:11).

Dit vers toont dat de Schrift twee dingen brengt voor de gelovige: “volharding en vertroosting”, met als resultaat dat wij “hoop” zouden hebben. Door middel van de Schrift worden wij aangemoedigd op God te vertrouwen en te volharden doorheen de grootste moeilijkheden en met grote verwachting en zekere hoop dat God ons succesvol door alles heen zal brengen. De toekomst is enkel schitterend!

De illustratie van een loopwedstrijd: Het christelijke leven wordt vergeleken met een loopwedstrijd (Hebreëen 12:1-2; 1 Korinthiërs 9:24; Filippenzen 3:14; 2 Timotheüs 4:7). Als we de race lopen zijn er bepaalde moeilijkheden, beproevingen en obstakels die we onderweg tegenkomen. Maar, we moeten blijven lopen ongeacht hoe moeilijk dit ook wordt, ongeacht hoe moe we zijn, ongeacht hoe pijnlijk dat is voor het lichaam. We moeten met volharding de wedloop lopen (Hebreëen 12:1). We mogen niet opgeven maar de race uitlopen tot aan de finish. Langs de weg ontvangen wij troost en bemoediging. Toeschouwers kunnen ons opbeuren, we kunnen ook nieuwe energie krijgen. Het allerbelangrijkste is dat we ons Hem herinneren als Degene die de race reeds uitgelopen heeft (Hebreëen 12:2). Bovendien lopen wij met de grote hoop en zekere verwachting aan de eindstreep. We kennen de zegeningen die ons daar wachten, en we kijken vooruit met grote verwachting van het “Goed gedaan!” dat we zullen horen aan het eind. Het is dus door **volharding** en **vertroosting** dat wij de **hoop** zullen behouden.

Romeinen 15:5

⁵ En de God van de volharding en van de vertroosting moge u geven onderling eensgezind te zijn in overeenstemming met Christus Jezus,

In vers 4 is Gods Woord de bron van “volharding en vertroosting”.

In vers 5 is God Zelf de bron van “volharding en vertroosting”.

Hoe kan ik volharding en vertroosting hebben? Ik moet in de God van vertroosting blijven en Zijn Woord moet in mij blijven (zie Johannes 15:7).

In vers 4 waren de sleutelwoorden volharding, vertroosting en hoop. In vers 5 is God de God van volharding en troost. In vers 13 is Hij de God van hoop. Wij worden verder opgeroepen om onderling eensgezind (= één van geest) te zijn. De volgende passages manen gelovigen aan eensgezind te zijn: 2 Korinthiërs 13:11; Filippenzen 2:2 en vergelijk vers 5; Filippenzen 3:14,16; 4:2; Romeinen 12:16.

Hoe kunnen gelovigen één van geest zijn? Hoe kunnen we hetzelfde denken? De sleutel is “in overeenstemming met Christus Jezus” zijn. Hij is de standaard, en ons leven (Kolossenzen 3:3). Wij moeten ons allen focussen op onze levende Heer en Zijn Woord, en onze leiding van Hem krijgen.

Romeinen 15:6

⁶ opdat u eensgezind, met één mond, de God en Vader van onze Heere Jezus Christus verheerlijkt.

Het woord “u” is hier meervoud. Paulus boodschap is: alhoewel wij velen zijn, toch zijn wij één, eensgezind, met één mond. Wij moeten de gedachten van Christus hebben: 1 Korinthiërs 2:16; Filippenzen 2:5. De frase “eensgezind” betekent één van geest zijn. Deze term wordt frequent gebruikt in het boek Handelingen (Handelingen 1:14; 2:1,46; 4:24; 5:12; 15:25) betreffende de vroege gelovigen die één van geest en één van hart waren. In Handelingen 7:57 wordt hetzelfde woord gebruikt voor Stefanus’ vijanden: zij “stormden eensgezind op hem af”. Zij waren eengezind tegen het evangelie van Stefanus en de Christus die hij vertegenwoordigde.

Romeinen 15:7

⁷ Daarom, aanvaard elkaar zoals ook Christus ons aanvaard heeft, tot heerlijkheid van God.

Waarom moeten wij de broeders aanvaarden? Omdat Christus ons heeft aanvaard. Hoe kan ik een andere broeder aanvaarden? Net zoals Christus mij aanvaardde! Vergelijk Romeinen 14:1, 3.

Het Nieuwe Testament leert het volgende:

Wij moeten elkaar **liefhebben** zoals Christus ons liefhad (Johannes 13:34).

Ik moet een ander **vergeven** net zoals Christus mij vergeven heeft (Efeziërs 4:32).

“**Verdraag** elkaar en vergeef de een de ander ... zoals ook Christus u vergeven heeft (Kolossenzen 3:13).

“**Aanvaard** elkaar zoals ook Christus ons aanvaard heeft” (Romeinen 15:7).

Samengevat: “Laat daarom die gezindheid in u zijn die ook in Christus Jezus was” (Filippenzen 2:5).

Romeinen 15:8

8 En ik zeg dat Jezus Christus een Dienaar van de besnijdenis is geworden ter wille van de waarheid van God om de beloften aan de vaders te bevestigen,

Jezus Christus was een Dienaar (Gr. *diakonos* – vandaar ons woord “diaken”; zie Mattheüs 20:28) van de “besnijdenis” (Het Joodse volk, Gods verbondsvolk). We moeten Zijn missie op aarde begrijpen:

“Ik ben alleen maar gezonden naar de verloren schapen van het huis van Israël” (Mattheüs 15:24).

“Hij kwam tot het Zijne” (Johannes 1:11).

Christus’ bediening tot de Joden was omwille en ter bevestiging van de beloften aan de vaders (Abraham, Izak, Jakob, David, enz.). Gods beloften zijn absoluut waar, en Christus bevestigde dat feit. God beloofde Zijn volk een Messias. Christus, zijnde de vervulling van deze belofte, bevestigde de belofte en toonde hoe waar en getrouw God aan Zijn Woord is. God beloofde een koninkrijk voor Zijn volk bij monde van alle profeten, en God toont Zichzelf getrouw aan deze belofte door de Koning te zenden, die deze boodschap verkondigde: “Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen” (Mattheüs 4:17). God is getrouw aan zijn Woord en Zijn beloften. “Zovele beloften van God als er zijn, die zijn in Hem JA en in Hem AMEN” (2 Korinthiërs 1:20)!

Romeinen 15:9a

9a en opdat de heidenen God zouden verheerlijken vanwege de barmhartigheid,

Al deze beloften, besproken in vorig vers, werden gegeven aan de Joden, niet aan de Heidenen. De Redder werd gezonden naar de verloren schapen van Israël, niet naar de Heidenen (Mattheüs 10:5-6). De verbonden (met Abraham, Izak, Jakob, David, enz.) werden niet met andere naties gesloten.

De Joden konden daardoor beroep doen op God, gebaseerd op Zijn beloften. Aan de andere kant konden de Heidenen dit niet doen op deze basis. Zij hebben geen beloften te claimen. God was niet aan hen gebonden door enig verbond. De Heidenen konden enkel beroep doen op God op basis van Zijn barmhartigheid, en Hem op grond daarvan verheerlijken: “opdat de heidenen God zouden verheerlijken vanwege de barmhartigheid”

Romeinen 15:9b-12

9b zoals geschreven staat: Daarom zal ik U belijden onder de heidenen, en Uw Naam lofzingen.

10 En verder zegt Hij: Wees vrolijk, heidenen, met Zijn volk!

11 En verder: Loof de Heere, alle heidenvolken, en prijs Hem, alle volken!

12 En verder zegt Jesaja: De wortel van Isaï zal er zijn en Hij Die opstaat om heerschappij te voeren over de heidenen, op Hem zullen de heidenen hopen.

Paulus die een dienaar van Jezus Christus was voor de Heidenen (vers 16), citeert vier oudtestamentische passages die Gods barmhartigheid voor de Heidenen aantonen. Deze passages tonen aan dat Gods barmhartigheid uitreikt naar de Heidenen met het oog op hun redding. Paulus punt is dit: is Hij de Redder van alleen de Joden? Is Hij ook niet de Redder van de Heidenen? Ja, Hij is de Redder van ook de Heidenen (vergelijk Romeinen 3:29).

Passage #1: Psalm 18:50 (= 2 Samuël 22:50). *Zie Romeinen 15:9b.*

“Daarom zal ik U, HEERE, loven onder de heidenvolken ...”

David zou JHWH loven onder de heidenvolkeren, niet enkel in Israël maar alle volkeren.

Passage #2: Deuteronomium 32:43. *Zie Romeinen 15:10.*

“Juich, heidenen, met Zijn volk! Want Hij zal het bloed van Zijn dienaren wreken. Hij zal de wraak laten terugkomen op Zijn tegenstanders, en Zijn land en Zijn volk verzoenen!”

In “Het lied van Mozes” wordt de Heidenen gezegd zich te verheugen samen met Gods volk (Israël). De context spreekt van God die de vijanden van Israël wreekt en genadig is voor Zijn volk. God zal vervloeken die Zijn volk vervloeken (Genesis 12:3). Maar, Heidenen die Israël zegenen en die geloven in Israëls God, kunnen zich met Israël verenigen en mee juichen om de barmhartigheid van God. Herinner u, de zegeningen van het Abrahamitische verbond zijn bedoeld om zich uit te breiden naar alle families van de aarde (Genesis 12:3).

Passage #3: Psalm 117:1. *Zie Romeinen 15:11.*

“Loof de HEERE, alle heidenvolken; prijs Hem, alle natiën”.

Alle naties en alle volkeren worden opgeroepen JHWH te prijzen voor Zijn grote barmhartigheid.

Passage #4: Jesaja 11:10. *Zie Romeinen 15:12.*

“Want op die dag zal de Wortel* van Isaï [Hebr. *Yishay* = Jesse (KJV) of Isaï (SV), de vader van David] er zijn, Die zal staan als banier voor de volken. Naar Hém zullen de heidenvolken vragen. Zijn rustplaats zal heerlijk zijn”.

* Kantt. 8 SV: “Door den wortel Isaï versta Christus, die uit Isaï, den vader van David, als uit een wortel spruiten en hiervoor komen zou. Zie Jes. 11:1, en Rom. 15:12”.

In deze grote millennialle passage leren we dat de grotere Zoon van Jesse/Isaï, Christus de Messias, zal regeren over zowel Heidenen als Joden in het duizendjarige Vrederijk. Op Hem zullen de heidenen vertrouwen.

Voor de Joden is God getrouw aan Zijn Woord en Zijn beloften. Voor de Heidenen is God overvloedig in genade en barmhartigheid!

Romeinen 15:13

¹³ De God nu van de hoop moge u vervullen met alle blijdschap en vrede in het geloven, opdat u overvloedig bent in de hoop, door de kracht van de Heilige Geest.

“De God van de volharding en van de vertroosting” (vers 5) is ook de God van de hoop. “Zeker, mijn ziel, zwijg voor God, want van Hem is mijn **verwachting**” (Psalm 62:6). De toekomst is zo schitterend als de Persoon en de beloften van een getrouwe God! Hij is in staat het gelovige hart te “vervullen met alle blijdschap en vrede”.

“Blijdschap en vrede” zullen het duizendjarig koninkrijk van Christus karakteriseren (zie onze commentaren onder Romeinen 14:17) wanneer Hij regeert over de naties. Als Christus regeert in het gelovige hart zullen blijdschap en vrede gezegende bijproducten zijn. Maar de gelovige moet geloven! Geloof is de wortel; blijdschap en vrede zijn de vruchten (zie Galaten 5:22: “De vrucht van de Geest is echter: liefde, **blijdschap, vrede**”).

De gelovende christen kan een attitude hebben van voortdurende blijdschap (1 Thessalonicenzen 5:16: “verblijd u altijd”) en kan de stilte kennen van een onberoerd hart: “Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet zoals de wereld die geeft, geef Ik die u. Laat uw hart niet in beroering raken en niet bevreesd worden” (Johannes 14:27).

Ware blijdschap en ware vrede komen van God Zelf. Denk eraan: Hij sprak over “**Mijn** blijdschap” (Johannes 15:11) en “**Mijn** vrede” (Johannes 14:27). God schept altijd BEHAGEN in wat Hij doet, en wij kunnen delen in Zijn welbehagen, Zijn blijdschap en Zijn vrede.

Wij kunnen delen in Zijn vrede alhoewel we leven in een wereld met allerlei verdrukkingen (Johannes 16:33). Het is de Geest-ervulde gelovige die vervuld is met Gods blijdschap en Gods vrede. Er is geen andere weg naar blijdschap en vrede dan “door de kracht van de Heilige Geest” (Romeinen 15:13).

Over het woordje “overvloedig”:

De gelovige die inwendig overvloedig is (in het hart)

De gelovige die overvloedig is in hoop (Romeinen 15:13)

De gelovige die overvloedig is in vertroosting (2 Korinthiërs 1:5)

De gelovige die overvloedig is in genade (2 Korinthiërs 9:8)

De gelovige die overvloedig is in “roemen in Christus” (Filippenzen 1:26)

De gelovige die uitwendig overvloedig is (in de wereld)

De gelovige die overvloedig is in het werk van de Heer (1 Korinthiërs 15:58)

De gelovige die overvloedig is in inspanningen voor Christus (1 Korinthiërs 15:10)

De gelovige die overvloedig is in elk goed werk (2 Korinthiërs 9:8)

De gelovige die overvloedig is in liefde jegens anderen (Filippenzen 1:9; 1 Thessalonicenzen 3:12; 4:9-10)

De gelovige die overvloedig is in wandel en God behagen” (1 Thessalonicenzen 4:1)

De God van de hoop kan ervoor zorgen dat de gelovige overvloedig is in de hoop:

De gelovige is overvloedig in de zekere verwachting dat alle dingen samenwerken ten goede en voor het ultieme vooruitzicht van ons te vormen naar het beeld van Christus (Romeinen 8:28-29). De gelovige is overvloedig in de zekere verwachting dat in alle dingen Christus zal grootgemaakt worden (Filippenzen 1:20). De gelovige is overvloedig in de zekere verwachting dat wanneer Christus zal verschijnen “wij Hem gelijk zullen zijn; want wij zullen Hem zien zoals Hij is” (1 Johannes 3:2-3). Het is verbazingwekkend dat wij overvloedig kunnen zijn in de hoop, wij die eertijds zonder Christus waren, zonder hoop en zonder God” (Efeziërs 2:12). Dat was in het verleden toen we niet gered waren, maar nu is Jezus Christus onze hoop!

Romeinen 15:14

¹⁴ Nu ben ik ervan overtuigd, mijn broeders – ook ikzelf met het oog op u – dat u zelf ook vol bent van goedheid, vervuld met alle kennis, in staat ook elkaar terecht te wijzen.

Er waren drie dingen waarvan Paulus overtuigd was met betrekking tot zijn broeders (zijn medegelovigen) die in Rome waren:

1) Zij waren vol van goedheid

De term “goedheid” wordt ook gevonden in Galaten en Efeziërs 5:9. In beide plaatsen betreft dit de vrucht van de Geest (zie ook 2 Thessalonicenzen 1:11, de enige andere plaats waar dit woord voorkomt in het NT). Het woord is gerelateerd aan het gewone woord voor “goed” (*agathos*). De Heer Jezus leerde dat niemand GOED is behalve God (Mattheüs 19:16-17). “De HEERE is goed, Hij is tot een vesting op de dag van de benauwdheid. Hij kent hen die tot Hem hun toevlucht nemen” (Nahum 1:7). Paulus wist met zekerheid dat de gelovigen in Rome vervuld waren met de God die GOED is. Als wij vol zijn van goedheid dan is dat omdat wij vol zijn van Hem.

2) Zij waren vervuld met alle kennis

God had deze gelovigen vervuld met de kennis van Hemzelf en van Zijn wil. Wij worden herinnerd aan wat Paulus zei betreffende de Korinthiërs: “Ik dank mijn God altijd voor u, vanwege de genade van God die u gegeven is in Christus Jezus. U bent namelijk in alles rijk geworden in Hem, in alle spreken en alle kennis” (1 Korinthiërs 1:4-5). Hoe kan de gelovige vervuld zijn met kennis? Dat komt omdat Christus Zelf in hem woont, “in Wie al de schatten van de wijsheid en van de kennis verborgen zijn” (Kolossenzen 2:3). Omdat wij Christus hebben, hebben wij kennis! “Maar wij hebben de gedachten van Christus” (1 Korinthiërs 2:16). We moeten ons voordeel doen met wat wij hebben (vergelijk Filippenzen 2:5: “Laat daarom die gezindheid in u zijn die ook in Christus Jezus

was”). Potentieel hebben wij in Christus alle kennis ter beschikking – laten we daar ons voordeel mee doen! (Zie 1 Korinthiërs 1:30; Kolossenzen 2:2-3)

3) Zij waren in staat elkaar terecht te wijzen

Dit werkwoord (*noutheteo*) wordt 8 keer gebruikt in het NT en wordt vertaald met **terechtwijzen, waarschuwen, vermanen, berispen**. Paulus tot de Efeziërs: “Daarom: wees waakzaam, en bedenk dat ik drie jaar lang, nacht en dag, niet heb opgehouden iedereen onder tranen **terecht te wijzen**” (Handelingen 20:31), omdat hij verantwoordelijk was de schapen te beschermen tegen de wolven. Paulus **wees** de Korinthiërs **terecht** als zijn “geliefde kinderen” (1 Korinthiërs 4:14). Tot de Kolossenzen zei Paulus: “terwijl we ieder mens **terechtwijzen**, en ieder mens onderwijzen in alle wijsheid, opdat wij ieder mens volmaakt [= volwassen] zouden stellen in Christus Jezus” (Kolossenzen 1:28). Deze terechtwijzing en lering wordt ook uitgedragen door de bediening van psalmen, lofzangen en geestelijke liederen: “onderwijs elkaar en **wijs** elkaar **terecht**, met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen” (Kolossenzen 3:16). Zij die opzieners van de Heer zijn in de lokale vergadering, hebben de verantwoordelijkheid om de gelovigen **terecht te wijzen** (1 Thessalonicenzen 5:12). Wanordelijke gelovigen, zij die niet ordelijk lopen volgens de duidelijke leer van de Schrift, moeten **terechtgewezen** worden (1 Thessalonicenzen 5:14; 2 Thessalonicenzen 3:15).

Wij durven niet het belang onderschatten van een bediening van “terechtwijzen, waarschuwen, vermanen, berispen” (*noutheteo*). Terechtwijzen en waarschuwen is een manifestatie van echte liefde. De persoon die duidelijk een gevaar ziet en faalt te waarschuwen vertoont geen liefde maar juist liefdeloosheid. Daarom is het nalaten van Gods volk terecht te wijzen of te waarschuwen te wijten aan twee dingen: 1. gebrek aan liefde; 2. gebrek aan onderscheiding van gevaren. God verhoede dat wij timide wachters zouden zijn (zie Ezechiël 33:6; Handelingen 20:26-27). Het is niet gemakkelijk terecht te wijzen of te waarschuwen maar het is noodzakelijk. Mensen hebben een sterke dosis van waarschuwing nodig opdat zij hun leven mochten verbeteren ten gunste van Gods Woord.

Terechtwijzing en waarschuwing zijn essentieel bij het onderwijs, en de vervulling van de Grote Opdracht (Mattheüs 28:19-20). Gelovigen louter “positieve” waarheid te onderwijzen zonder waarschuwingen te geven, betekent de schapen over te geven aan de wolven die de kudde niet sparen (Handelingen 20:29-30). Getrouwe bijbelse leer moet waarschuwing en terechtwijzing inhouden. Paulus schuwde niet de hele raad Gods te onderwijzen (Handelingen 20:27), maar hij hield ook niet op de kudde continu te waarschuwen: “Daarom: wees waakzaam, en bedenk dat ik drie jaar lang, nacht en dag, niet heb opgehouden iedereen onder tranen terecht te wijzen” (Handelingen 20:31). Een continue onderwijs- en terechtwijzingsbediening is essentieel: “Hem verkondigen wij, terwijl we ieder mens **terechtwijzen**, en ieder mens **onderwijzen** in alle wijsheid, opdat wij ieder mens **volmaakt** [= volwassen] zouden stellen in Christus Jezus” (Kolossenzen 1:28)

Is Gods volk immuun voor gevaren? Zijn wij vrij van vervuiling door subtiele dwalingen? Is leerstellige dwaling onmogelijk? Heeft de “god van deze wereld” (2 Korinthiërs 4:4) alle controle en invloed verloren over onze geest? Indien niet, dan is waarschuwing essentieel. De waarschuwing moet feitelijk, specifiek, relevant en persoonlijk zijn. Dwaling moet ontmaskerd worden. Onze onbijbelse en kromme manieren van denken moeten gecorrigeerd worden. Daarbij moet de zonde aangepakt worden. Wij leven vandaag in gevaarlijke tijden, met allerhande leerstellingen van demonen – moge God getrouwe gelovigen doen opstaan die onophoudelijk, dag en nacht zullen vermanen!

En toch schuilt er een gevaar bij dit alles! Waarschuwing en terechtwijzing los van opleiding, opbouw en bemoediging, is een ramp. De schapen zullen dan schade lijden – niet van wolven maar van geestelijke ondervoeding. “Laten wij op elkaar letten door elkaar aan te vuren tot liefde en goede werken ... elkaar aansporen, en dat zoveel te meer als u de grote dag ziet naderen” (Hebreeën 10:24-25; Kolossenzen 3:16; Efeziërs 4:29; 1 Thessalonicenzen 5:14).

Paulus was ervan overtuigd dat de Romeinse gelovigen in staat waren “elkaar terecht te wijzen” en te waarschuwen. Het is een bediening voor iedere gezonde gelovige, niet enkel voor de leiders.

Meer over terechtwijzen, oordelen, berispen, vermanen, waarschuwen, bestraffen en weerleggen:

<http://www.verhoevenmarc.be/oordelen2.htm> , en zie ook:

<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/vermanen-terechtwijzen.pdf>

Romeinen 15:15-16

¹⁵ Maar ik heb u ten dele op nogal gedurfde toon geschreven, broeders, als om u hieraan te herinneren, vanwege de genade die mij door God gegeven is,

¹⁶ om een dienaar van Jezus Christus te zijn voor de heidenen, door het Evangelie van God als een priester te dienen, opdat het offer van de heidenen welgevallig zou zijn aan God, geheiligd door de Heilige Geest.

In vers 15 verwijst Paulus naar zijn brief aan de Romeinen. Paulus gaf hen getrouw en krachtig het evangelie van God, de hele raad van God. Hij vermengde geen woorden. Hij maakte de waarheid niet suikerzoet. Hij vertelde het zoals het is. Hij hield hen niets achter zolang het nuttig was voor hun zielen (vergelijk Handelingen 20:20). Hij was een getrouwe verkondiger van Gods Woord.

Paulus wilde hen iets in herinnering brengen. Hij herinnerde de Romeinen aan waarheden die zij al kenden. Maar zelfs waarheden die we al kennen moeten in herinnering gebracht worden en fris gehouden worden in het hart en de geest.

Terwijl Paulus diende als Christus' apostel, was hij zich altijd bewust dat hij een schuldenaar was aan de genade van God die hem gegeven was. De volgende passages benadrukken de genade die gegeven was aan Paulus om te dienen: Romeinen 12:3; 1 Korinthiërs 3:10; Galaten 2:7-9; 1 Timotheüs 1:12-14 en Efeziërs 3:6-12. Deze benadrukking van Gods genade in de dienst wordt het best samengevat in 1 Korinthiërs 15:10: "Maar door de genade van God ben ik wat ik ben, en Zijn genade voor mij is niet tevergeefs geweest. Integendeel, ik heb mij meer ingespannen dan zij allen; niet ik echter, **maar de genade van God, die met mij is**". Paulus beschouwde zijn bediening als een genadige gave van God en hij was daar dankbaar voor, alhoewel dit een bijzonder lijden meebracht (Handelingen 9:16). Wij die gered zijn door genade moeten leven en dienen door genade: "Laten wij daarom, omdat wij een onwankelbaar Koninkrijk ontvangen, aan de **genade** vasthouden en daardoor God dienen op een Hem welgevallige wijze, met ontzag en eerbied" (Hebreeën 12:28).

Paulus was een dienaar van Jezus voor de Heidenen (vers 16), en we moeten ons herinneren dat de Romeinse kerk voor het grootste deel mensen uit de Heidenen bevatte. In Romeinen 11:13 schreef Paulus: "Want tegen u, de heidenen, zeg ik: Voor zover ik de apostel van de heidenen ben ...". Zie Galaten 2:6-8 voor het contrast tussen Petrus' bediening tot de Joden en Paulus' bediening tot de Heidenen. Dit betekent niet dat Petrus nooit de Heidenen diende (zie het huis van Cornelius in Handelingen 10), en evenmin betekent dit dat Paulus nooit de Joden diende. Hij ging frequent de synagoge van de stad binnen en predikte Christus tot de Joden.

Vers 15 gebruikt de taal van priesterlijke dienst. Paulus diende in de zin dat hij handelde als een priester. Zoals de priester een aanvaardbaar offer voor God moest brengen, zo offerde Paulus de gelovige Heidenen aan God. Zoals Aäron, de eerste Levitische priester, de Levieten offerde aan de Heer, zo ook kunnen gelovigen-priesters vandaag Heiden-bekeerlingen offeren aan de Heer opdat zij Hem mochten dienen (zie Numeri 8:13). Het is God aangenaam wanneer Heidense bekeerlingen aan Hem geofferd worden want het is Zijn plan voor de huidige tijd "om voor Zijn Naam uit hen een volk aan te nemen" (Handelingen 15:14). In de huidige tijd, de kerkbedeling, verenigt Hij Joden en Heidenen in één lichaam, Zijn kerk (Efeziërs 2:13-17). Elke nieuwe gelovige uit de Heidenen is geheiligd door de Heilige Geest, Die in hen woont, en hij is acceptabel voor God. De gedachte van dit vers kan ontleend zijn aan Jesaja 66:20 waar mensen "uit alle heidenvolken" aan God geofferd worden (en zie ook vers 18). Laten we als gelovigen-priesters God bidden dat Hij ons zal gebruiken om kostbare zielen tot Hem te brengen als offergave.

Romeinen 15:17-18

¹⁷ Zo heb ik dan roem in Christus Jezus in de dingen die God aangaan.

¹⁸ Want ik durf het niet aan iets te zeggen wat Christus niet door mij teweegebracht heeft, om de heidenen tot gehoorzaamheid te brengen, in woord en daad,

Paulus roemde graag! "Zo heb ik dan roem [→ Gr. *kauchesis*] in Christus Jezus". Betekenis van *kauchesis*: in het trotse bezit zijn van, zich beroemen op, zich verheugen in, waarover ik kan pralen – dit alles in een goede of slechte zin, maar bij Paulus in goede zin. Hij roemde niet op zichzelf, dat is streng verboden (1 Korinthiërs 1:29), maar roemen met betrekking tot God wordt sterk aange-

moedigd (1 Korinthiërs 1:30-31). Paulus roemde in Christus (vers 17), niet in zichzelf (vers 18). Paulus was louter een instrument dat God gebruikte.

Alhoewel Christus in de hemel is, is Hij actief op aarde (zie Markus 16:20) door Zijn uitverkoren instrumenten. Het doel van Christus' werk door Paulus was "om de heidenen tot gehoorzaamheid te brengen, in woord en daad". De term "gehoorzaamheid" slaat op evangeliegehoorzaamheid. Een Heiden is gehoorzaam aan het evangelie wanneer hij gelooft in de Heer Jezus Christus. Afwijzing van Christus en het evangelie omvat ongehoorzaamheid aan Gods bevel aan alle mensen om zich te bekeren (Handelingen 17:30) opdat zij gered kunnen worden (Handelingen 16:31). Voor een erg heldere passage over evangeliegehoorzaamheid, zie 2 Thessalonicenzen 1:8-9.

De uitdrukking "in woord en daad" slaat niet op de heidenen, maar op hoe Christus werkte door Paulus. Het feit dat Christus werkte door Paulus "in woord en daad" herinnert ons aan Handelingen 1:1-2. In deze passage wordt ons gezegd dat alles wat Christus' deed en leerde tot de tijd van Zijn hemelvaart, enkel het BEGIN was van Zijn doen en Zijn onderwijsbediening ("alles wat Jezus begonnen is te doen én te onderwijzen" – Handelingen 1:1). Het boek Handelingen geeft verslag over de VOORTZETTING van Zijn doen en onderwijs (Zijn woorden en daden). Wat Christus begon in Zijn aardse bediening zet Hij voort middels Zijn kerk. Wat Christus begon op aarde, zette Hij voort vanuit de hemel door te werken via Zijn uitverkoren instrumenten op aarde (Paulus en andere gelovigen). De bediening van Christus eindigde niet aan het kruis of de opstanding of de hemelvaart. Ze wordt voortgezet vandaag! Andermaal, zie Markus 16:20.

Romeinen 15:19

¹⁹ door de kracht van tekenen en wonderen en door de kracht van de Geest van God. Zo heb ik dan van Jeruzalem af en rondom, tot Illyricum toe, het Evangelie van Christus vervuld.

Dit vers continueert de gedachte van vers 18. Christus werkte en bereikte grote dingen door Paulus (voor de redding van de Heidenen) door woord en daad, "door de kracht van tekenen en wonderen". Paulus vertelde de Korinthiërs iets gelijkaardig: "Ik ben door te roemen dwaas geworden! U hebt mij daartoe gedwongen, want ik zou door u aanbevolen moeten worden. Ik ben immers in niets minder geweest dan de apostelen bij uitstek, hoewel ik niets ben. De tekenen van een apostel zijn onder u verricht, in al mijn volharding, in tekenen, wonderen en krachten" (2 Korinthiërs 12:11-12). Merk op: dit waren "de tekenen van een apostel" (vergelijk ook Handelingen 2:43; 5:12). Zelfs in de eerste-eeuwse kerk waren het de apostelen die normaal de wonderen verrichtten. Deze wonderen werden niet door iedere gelovige verricht. Toen de apostelen van het toneel verdwenen, verdwenen ook de tekenen van de apostelen met hen. Het doel van deze vroege tekenwonderen is uiteen gezet in Hebreëen 2:3-4. De wonderen bevestigden en authentickeerden de boodschap van de apostelen. De apostelen, waarvan de meesten "ongeleerde en eenvoudige mensen waren" (Handelingen 4:13), hadden geen kwalificaties van zichzelf. Daarom gaf de Heer hen kwalificaties die spectaculair en opmerkelijk waren, en die gaven aan dat de boodschap van de apostelen uit God was.

Zie: "Zijn er nog apostelen vandaag?": <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/hoeveelApostelen.pdf>, en over de tekenwonderen: http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Markus16_17-18.pdf.

Vandaag, in deze post-apostolische tijd, zijn tekenwonderen niet nodig voor evangelisatie. God heeft ons voorzien van Zijn complete Woord (alle 66 boeken), Zijn krachtige Geest en de hele wapenuitrusting van God (Efeziërs 6:10-18). Meer hebben we niet nodig. Pas op voor hen die leren dat "tekenen en wonderen" vandaag noodzakelijk zijn voor evangelisatie (zij noemen dat "power evangelism"). Wij hebben vandaag geen apostelen, en evenmin hebben wij de tekenen van de apostelen, maar we hebben de LEER van de apostelen die we getrouw moeten prediken en verkondigen.

Hierna enkele wonderen verricht door Christus middels Paulus:

Handelingen 13:6-12: Elymas de tovenaars werd met blindheid geslagen.

Handelingen 14:1-3: Tekenen en wonderen door hun hand.

Handelingen 14:8-10: Een kreupel geboren werd onmiddellijk geheeld.

Handelingen 16:16-18: Een demon uitgeworpen bij een slavin.

Handelingen 16:25 vv.: Wonderlijke bevrijding uit de gevangenis.

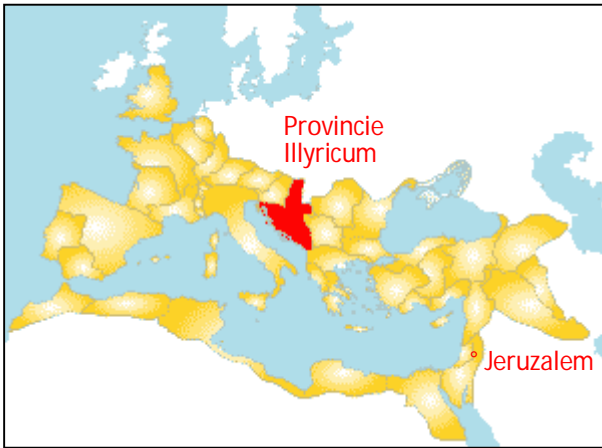
Handelingen 19:11-16: Velen werden genezen en demonen werden uitgeworpen.

Wat waren de resultaten van de wonderen?

“Toen de stadhouders zag wat er gebeurd was, geloofde hij, versteld over de leer van de Heere” (Handelingen 13:12).

“En vrees overviel hen allen, en de Naam van de Heere Jezus werd groot gemaakt. ... Zo nam het Woord van de Heere met kracht toe en werd steeds sterker” (Handelingen 19:17,20).

God-gecentreerde evangelisatie moet uitgewerkt worden “door de kracht van de Geest van God”. Gods werk moet gedaan worden op Gods manier en in Gods kracht. “Niet door kracht en niet door geweld, maar door Mijn Geest, zegt de HEERE van de legermachten” (Zacharia 4:6). In onze tijd bouwt Christus Zijn Kerk (Mattheüs 16:18) die Zijn huis is (1 Timotheüs 3:15; vergelijk Hebrëen 3:6). “Als de HEERE het huis niet bouwt, tevergeefs zwoegen zijn bouwers eraan” (Psalm 127:1). Dat de vroege discipelen werkten in de kracht en onder de leiding van de Geest van God is evident uit de volgende verzen: Handelingen 1:8; 2:15-17; 4:8; 4:31; 6:5; 7:55; 9:17; 13:2,4; 13:52; 15:28; 16:6.

“Van Jeruzalem af ... tot Illyricum toe” (vers 19) – Dit is de reikwijdte van Paulus’ zendingsinspanningen. Hoever is dit bereik? De zuid-oostelijke grens was Jeruzalem; de noord-westelijke grens was de provincie Illyricum, ten noord-westen van Macedonië (zie plaatje links). Zie de plaatjes en de uitleg bij de zendingsreizen van Paulus hier: <http://www.verhoevenmarc.be/handelingen.htm>.

Paulus’ evangeliebediening was niet zwak of oppervlakkig. Zijn boodschap reikte veel verder dan de essentiële dingen. Als hij getuigde van het evangelie van Gods genade (Handelingen 20:24),

was hij vastbesloten de **hele** raad van God te verklaren (Handelingen 20:27). Dat is helemaal anders dan de geest van onze dagen die zegt dat we slechts het minimum moeten prediken om doctrines te vermijden die verdeeldheid brengen of anderen beledigen (Zie onze studie “Het belang van leer en een bijbels concept van liefde”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/doctrine.pdf>). Onze Heer vertelde ons: “hun lerend **alles** wat Ik u geboden heb, in acht te nemen” (Mattheüs 28:19). Paulus’ evangeliebediening was niet enkel grondig maar ook opmerkelijk effectief. Tijdens zijn derde zendingsreis verbleef Paulus in Efeze voor een langere tijd (Handelingen 20:31). Wat was de impact van deze bediening? “En dit gebeurde twee jaar lang, zodat allen die in Asia woonden, het Woord van de Heere Jezus hoorden, zowel Joden als Grieken” (Handelingen 19:10). “Zo nam het Woord van de Heere met kracht toe en werd steeds sterker (Handelingen 19:20).

Paulus had “het Evangelie van Christus **vervuld**”. Hij gebruikte dezelfde expressie als in Kolossenzen 1:25-26: zijn bediening moest het Woord van God **vervullen**, tot het “geheimenis” toe.

“Zo heb ik dan van Jeruzalem af en rondom, tot Illyricum toe, het Evangelie van Christus **vervuld**” (Romeinen 15:19).

“Om het Woord van God te vervullen, namelijk het geheimenis, dat eeuwen en geslachten lang verborgen is geweest, maar nu geopenbaard is aan Zijn heiligen” (Kolossenzen 1:25).

Beide passages verwijzen naar Paulus’ bediening aan de Heidenen. Beide passages verwijzen naar dat aspect van het evangelie dat een “geheimenis” was, zijnde verborgen geweest in de vorige eeuwen. Wij zullen dat in detail bespreken wanneer we komen aan Paulus’ “openbaring van het geheimenis” in Romeinen 16:25-26.

Romeinen 15:20-21

²⁰ En evenzo stelde ik er mijn eer in om het Evangelie daar te verkondigen waar Christus nog niet genoemd was, om niet op het fundament van een ander te bouwen.

²¹ Maar zoals geschreven staat: Zij aan wie niets over Hem verkondigd was, zullen het zien, en zij die het niet gehoord hebben, zullen het begrijpen.

Het was Paulus' kerkplantingsbeleid om te gaan naar gebieden waar het evangelie nog niet was gepredikt. Hij was een pionier-zending. Zijn beleid is ook uiteengezet in 2 Korinthiërs 10:14-16. De overtreding van Paulus' gedragslijn is vaak herhaald in onze dagen wanneer over-militante mannen een gemeenschap willen binnenkomen om een kerk te starten, alhoewel in die regio reeds een solide bijbelgelovige kerk bestaat. Dit resulteert in vleselijke competitie en onnodige verwar- ring, in tegenstelling tot het nieuwtestamentische patroon. Hoe tragisch is het binnendringen van een territorium dat reeds geclaimd werd voor Christus, terwijl er zoveel andere gebieden zijn die een evangeliegetuigenis zo erg nodig hebben!

In vers 21 citeert Paulus uit Jesaja 52:15, een vers dat onmiddellijk voorafgaat aan de allerbelang- rijkste passage over de plaatsvervangende dood van Christus in het Oude Testament (Jesaja 53). Wegens Jahweh's lijdende Dienaar, is de evangelieboodschap in staat om te gaan naar koningen en Heidenen, en dat werd beslist vervuld in Paulus' tijd (vergelijk Handelingen 9:15). Paulus zei: "Mij, de allerminste van alle heiligen, is deze genade gegeven, om onder de heidenen door het Evangelie de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te verkondigen" (Efeziërs 3:8).

Romeinen 15:22-24

²² Daarom was ik ook vaak verhinderd om naar u toe te komen.

²³ Nu ik echter in deze streken geen arbeidsveld meer heb, en ik sinds vele jaren een groot verlangen heb naar u toe te komen,

²⁴ zal ik, wanneer ik naar Spanje reis, naar u toe komen. Ik hoop u namelijk op doorreis te zien en door u op weg daarheen verder geholpen te worden, als ik eerst wat van de ontmoeting met u geno- ten zal hebben.

Wegens de voorzienigheid van God, onder Zijn leiding, werd Paulus voortdurend verhinderd om naar Rome te gaan (vers 22; zie Romeinen 1:13). Hij kon daar niet komen voordat hij zijn bedie- ning van Jeruzalem tot Illyricum (vers 19) vervuld had. Maar nu hij deze taak vervuld had is hij vrij om zijn zendelingsogen te richten op verdere horizonten. Hij zette zijn ogen op Spanje (vers 24).

Na zijn eerste drie zendingsreizen verlangde Paulus er naar om naar Rome te gaan en de gelovigen daar te zien (vers 23). Vele jaren reeds had Paulus dit groot verlangen en hij drukte dit verlangen al uit in het begin van zijn brief (Romeinen 1:9-13). Hij verlangde er erg naar zijn broeders en zusters in Christus daar te zien (Romeinen 15:24; vergelijk 1 Johannes 3:14).

Paulus' ultieme objectief was om naar Spanje te gaan. Dit was in harmonie met zijn beleid om te gaan naar een niet-geëvangeliiseerd gebied (vers 20). Rome was al geëvangeliiseerd en met de kerk daar was het goed gesteld. Maar in zijn plan om naar Spanje te gaan wilde hij eerst in Rome stop- pen. Hij verwachtte dat de heiligen in Rome hem op weg zouden zetten naar Spanje (hem te voor- zien in al wat nodig was voor de reis)

Paulus plande om de Romeinen te bezoeken en daarna naar Spanje te gaan, maar zijn plan was on- derworpen aan Gods revisie. Paulus reisplan kwam niet uit zoals hij had gepland. Hij arriveerde wel in Rome, maar niet als een tussenstop naar Spanje, maar als een gevangene die een schipbreuk had overleefd! Dit was niet overeenkomstig zijn schema maar wél overeenkomstig Paulus' soevereine Gids. Evenzo moeten wij onze plannen altijd plaatsen in Gods handen zodat Hij ze zou aanpassen aan Zijn wil, of ze zelfs zou elimineren.

Romeinen 15:25-26

²⁵ Maar nu reis ik naar Jeruzalem om de heiligen te dienen,

²⁶ want de gemeenten van Macedonië en Achaje hebben het goedgevonden enige handreiking te doen aan de armen onder de heiligen in Jeruzalem.

Voordat Paulus deze reis naar Spanje via Rome kon ondernemen was er iets dat hij eerder moest doen. Hij moest de Joodse heiligen in Jeruzalem gaan dienen. Paulus was niet vergeten wat hem was gezegd door Petrus, Jakobus en Johannes toen ze hem aanmoedigden naar de Heidenen te gaan maar ook de armen niet te vergeten (Galaten 2:10, mogelijk een verwijzing naar de arme gelovigen te Jeruzalem). Deze gelovigen waren erg arm en hadden bijstand nodig, en de gelovigen in Mace- donië en Achaje hadden genereus gegeven en zich voor hen opgeofferd. Wat Paulus hier niet ont-

hult was dat hij een belangrijke rol vervulde in het bemoedigen van de gelovigen in Macedonië en Achaje (zie ligging op kaartje verderop) om te geven aan de heiligen te Jeruzalem (bestudeer 1 Korinthiërs 16:1-4 en 2 Korinthiërs hoofdstukken 8-9). Waarom zaten de heiligen te Jeruzalem zo ernstig in het nauw? We weten dat in de vroege dagen van de kerk de Joden in Jeruzalem hun bezittingen verkochten en verdeelden: “En allen die geloofden, waren bijeen en hadden alle dingen gemeenschappelijk; en zij verkochten hun bezittingen en eigendommen en verdeelden die onder allen, naar dat ieder nodig had” (Handelingen 2:44-45). Dit impliceert dat zelfs in die tijd er behoeftige gelovigen waren. Vervolging was misschien de belangrijkste reden voor de armoede van zovelen. Doorheen de kerkgeschiedenis werden gelovige Joden vervolgd door hun eigen volk, verstoten door hun eigen families en de Joodse samenleving. Een voorsmaakje hiervan wordt gevonden in Johannes 9:34-35 (zie ook Johannes 9:22). Een andere reden voor de armoede bij de Jeruzalemse Joden was een zekere hongersnood die het land ernstig trof. Hierover wordt geschreven: “En in die dagen kwamen enkele profeten vanuit Jeruzalem naar Antiochië. En een van hen, van wie de naam Agabus was, stond op en gaf door de Geest te kennen dat er een grote hongersnood zou zijn over heel de wereld, die ook gekomen is onder keizer Claudius. En de discipelen besloten, ieder naar vermogen, iets te sturen ten dienste van de broeders die in Judea woonden, en dat deden zij ook. En zij stuurden het naar de ouderlingen door de hand van Barnabas en Saulus” (Handelingen 11:27-30).

De 4de zendingsreis van Paulus: naar Rome, zie <http://www.verhoevenmarc.be/handelingen.htm>

Romeinen 15:27

27 Zij hebben het namelijk goedgevonden, en zij zijn het ook aan hen verplicht. Immers, als de heidenen aan hun geestelijke weldaden deel gekregen hebben, zijn zij ook verplicht hen met stoffelijke te dienen.

De gelovigen uit de Heidenen vonden het goed zo'n gave te schenken aan de lijdende Joden. Zij deden dit vrijwillig. Zij gaven in de geest van 2 Korinthiërs 9:7.

De Heidenen staan in de schuld bij de Joden want “de redding is uit de Joden” (Johannes 4:22). Ook is de Bijbel uit de Joden. Zelfs de schrijvers van het Nieuwe Testament waren Joods, met de enige uitzondering van Lukas. Wij staan in de schuld bij de Joden omdat hun God onze God geworden is. Hun Messias is onze Redder geworden! Heidenen werden deelgenoot gemaakt met hun geestelijke dingen! Het is enkel gepast dat gelovigen uit de Heidenen de gelovigen uit de Joden zouden dienen met stoffelijke dingen. Maar ook staan wij in de schuld bij ONgelovige Joden, wegens hun goddelijke erfenis, alhoewel zij die erfenis niet gepast vertegenwoordigen wegens hun huidige ongeloof. De gelovige in Christus zou daarom goed moeten zijn voor de Joden in deze wereld!

Romeinen 15:28-29

²⁸ Als ik deze zaak dan volbracht zal hebben en hun deze vrucht officieel afgedragen [SV: “verzegeld”; Gr.: *sfragizo*] zal hebben, zal ik via u naar Spanje reizen.

²⁹ En ik weet dat ik, als ik naar u toe kom, met de volle zegen van het Evangelie van Christus zal komen.

Paulus legt zijn plannen en intenties uit, in onderwerping aan de wil van God:

1. De bijdrage (“vrucht”) officieel overdragen aan de Judeese gelovigen.
2. Naar de gelovigen in Rome reizen met de volle zegen van het Evangelie van Christus.
3. Naar Spanje reizen (vers 28) via (met de hulp van) de kerk te Rome.

De “vrucht” is de liefdegave van de gelovigen van Macedonië en Achaje (zie kaartje hogerop) voor de arme heiligen in Judea (vergelijk Filippenzen 4:17 waar Paulus zegt: “Niet dat ik de gave zoek, maar ik zoek de vrucht die op uw rekening toeneemt”). Wat sommige zien als een verspillend offer, rekent God als een duurzame vrucht. “Er zijn er die mild uitdelen en nog meer ontvangen ...” (Spreuken 11:24-25).

Paulus’ zending naar Jeruzalem zou niet compleet zijn tenzij hij succesvol en veilig de bijdrage zou afdragen. Hij moet hen deze vrucht “verzegelen”. De gave was verzegeld voor hen wanneer ze veilig afgeleverd werd en verzekerd in hun bezit. Het woord “verzegelen” (Gr.: *sfragizo*) wordt ook gebruikt voor de veilige aflevering van het kind van God. God heeft ons verzegeld met de Heilige Geest (2 Korinthiërs 1:21-22; Efeziërs 1:13; 4:30) welke het onderpand is of garantie voor onze finale verlossing. De Geest die in ons woont is de garantie dat wij veilig zullen afgeleverd worden in Gods hemel.

Het was Paulus’ plan om naar Spanje te reizen “via u”, dit betekent met de hulp van de Romeinse gelovigen, door hun hulp en support: “door u op weg daarheen verder geholpen te worden” (Romeinen 15:24).

Paulus zou naar Rome komen “met de volle zegen van het Evangelie van Christus” (vers 29). De term “Evangelie” is de sleutelterm in het boek Romeinen. Het thema van deze brief is: “het Evangelie van God” (Romeinen 1:1). Paulus predikte niet enkel het evangelie maar hij leefde ook het evangelie; hij was erin ondergedompeld; hij was “afgezonderd tot het Evangelie” (Romeinen 1:1). Men kon Paulus niet vinden zonder de zegen van het evangelie, of zonder de volle ontmoeting met Gods goede nieuws.

Romeinen 15:30-33 Paulus gebedsverzoeken

³⁰ En ik roep u ertoe op, broeders, door onze Heere Jezus Christus en door de liefde van de Geest, om samen met mij te strijden in de gebeden tot God voor mij,

³¹ dat ik verlost mag worden van de ongehoorzamen in Judea en dat mijn dienstbetoon, namelijk dat aan Jeruzalem, de heiligen welgevallig is,

³² zodat ik met blijdschap naar u toe kom door de wil van God en bij u tot rust zal mogen komen.

³³ En moge de God van de vrede met u allen zijn. Amen.

Wegens de Heer Jezus Christus en omwille van de liefde die uit de Heilige Geest is (Galaten 5:22) dringt Paulus bij de Romeinen aan om met hem te strijden in de gebeden (vers 30). De term “strijden” betekent volhouden als tijdens een atletische wedstrijd, te worstelen. Het impliceert inspanningen en het was een woord dat Paulus elders gebruikte met betrekking tot gebed (zie Kolossenzen 4:12). Bijbels gebed is niet zomaar iets oppervlakkigs, geen gemakkelijke oefening. “Heer, leer ons bidden” (vgl. Lukas 11:1).

Noot: in vers 30 wordt de Triniteit genoemd: de Heer Jezus Christus, de Geest, en God (de Vader). Ook de vrucht van de Geest wordt in deze passage genoemd: liefde (vers 30), blijdschap (vers 32) en vrede (vers 33) – vergelijk Galaten 5:22.

Eerste gebedsverzoek (vers 31): “dat ik verlost mag worden van de ongehoorzamen in Judea”.

Toen Paulus naar Jeruzalem ging kwam hij in groot gevaar (Handelingen 21:11). Het is opmerkelijk dat hij het er levend vanaf bracht. Hij kwam terecht in een boos Joods gepeupel dat besloten was

hem te doden. De menigte riep: “Weg met hem!” (Handelingen 21:36). “Weg van de aarde met zo iemand, want hij behoort niet te blijven leven” (Handelingen 22:22). Om te lezen over Paulus bevrijding van de ongelovigen in Jeruzalem, zie Handelingen hoofdstukken 21-23.

Tweede gebedsverzoek (vers 31): “dat mijn dienstbetoon, namelijk dat aan Jeruzalem, de heiligen welgevallig is”.

“Welgevallig” betekent goed ontvangen, acceptabel. Hetzelfde woord werd gebruikt in vers 16. Paulus wilde zijn liefdemissie completeren voor de verarmde heidenen in Judea en wilde zien dat deze gave hen welgevallig was. Hoe werd Paulus ontvangen door deze Joden? Zie Handelingen 21:17. Het belangrijkste was dat de Joden zich realiseerden dat God een groot werk aan het doen was onder de Heidenen (Handelingen 21:19-20). Zij waren niet ontstemd door het grote werk dat God deed door de naties te bezoeken, door uit hen een volk voor Zijn Naam te nemen (Handelingen 15:14).

Derde gebedsverzoek (vers 32): aan te komen in Rome.

Paulus kwam in Rome aan door de wil van God maar het was niet zoals hij had gepland. De mens wikt, maar God beschikt. Hij arriveerde in ketenen als een Romeinse gevangene, maar het was Gods wil en het was “tot bevordering van het Evangelie” (Filippenzen 1:12). Paulus kwam naar Rome in blijdschap. De vreugde die Paulus voelde toen hij voor het eerst de Romeinse broeders ontmoette kan gezien worden in Handelingen 28:14-15. “Bij u tot rust zal mogen komen” betekent tot rust komen of verfrist worden in de geest; verkwikt worden – zie 1 Korinthiërs 16:18; 2 Korinthiërs 7:13; Filemon 7, 20. Paulus was een verkwikkende zegen voor hen, en zij voor hem.

Alle drie verzoeken werden beantwoord!

Paulus eindigt het hoofdstuk met een zegen (vers 33).

Aangehaalde artikelen:

- Over terechtwijzen, oordelen, berispen, vermanen, waarschuwen, bestraffen en weerleggen: <http://www.verhoevenmarc.be/oordelen2.htm> , en zie ook: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/vermanen-terechtwijzen.pdf>
- “Zijn er nog apostelen vandaag?": <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/hoeveelApostelen.pdf> , en over de tekenwonderen: http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Markus16_17-18.pdf
- “Het belang van leer en een bijbels concept van liefde”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/doctrine.pdf>
- De zendingsreizen van Paulus: <http://www.verhoevenmarc.be/handelingen.htm>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm